

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Belga Királyság — mivel nem ültette át a vallon jogba a hulladéklerakókról szóló, 1999. április 26-i 1999/31/EK tanácsi irányelv ⁽¹⁾ 2. cikkének f), j) és k) pontját, valamint III. melléklete 4. pontjának C. alpontját — nem teljesítette az ebből az irányelvből eredő kötelezettségeit.
- A Bíróság kötelezze a Belga Királyságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az Európai Bizottság keresete alátámasztására két kifogást terjeszt elő.

Egyfelől azt kifogásolja, hogy az alperes nem ültette át a Vallon Régió jogába a hulladéklerakókról szóló 1999/31/EK irányelv 2. cikke f), j) és k) pontjának rendelkezéseiben szereplő „föld alatti hulladéklerakó”, „hulladéklerakó-gáz” és „kivonat” fogalmakat. A Bizottság kiemeli e fogalmak jelentőségét, amelyek — mivel az irányelv végrehajtása szempontjából kulcsfontosságúak — az irányelv alapján és annak végrehajtására elfogadott más rendelkezésekben is szerepelnek.

Másfelől azt teszi szóvá, hogy a vallon jog nem tartalmaz rendelkezést azon beavatkozási szintekre vonatkozóan, amelyek elérése esetén úgy lehet tekinteni, hogy a hulladéklerakó jelentős károsító hatással van a felszín alatti vizek minőségére. Márpedig az irányelv III. melléklete 4. pontjának az ilyen rendelkezések kidolgozását előíró C. alpontja döntő fontosságú a felszín alatti vizek minőségének hatékony ellenőrzése, és így az irányelv alapvető célját képező környezetvédelem garantálása szempontjából.

⁽¹⁾ HL L 182., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 4. kötet, 228. o.

2009. április 1-jén benyújtott kereset — Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Olasz Köztársaság

(C-121/09. sz. ügy)

(2009/C 141/51)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: W. Wils és C. Cattabriga meghatalmazottak)

Alperes: Olasz Köztársaság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság nem teljesítette a 90/314/EGK irányelv ⁽¹⁾ 7. cikkéből eredő kötelezettségeit;
- a Bíróság az Olasz Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

1. Az Olasz Köztársaság azzal, hogy az utazás várható befejezésének időpontjától számított három hónapos határidőt határozott meg, amelyen belül a szervezett utazáson részt vevő fogyasztó a garanciaalaphoz fordulhat fellépés iránti kérelemmel, nem teljesítette a 90/314 irányelv 7. cikkéből eredő kötelezettségeit.
2. A 90/314 irányelv 7. cikke akként rendelkezik, hogy a szervező és/vagy közvetítő szerződő fél kellő biztosítékra vonatkozó igazolást nyújt arra vonatkozóan, hogy fizetési képtelenség esetén a befizetett összeget visszatéríti, és a fogyasztót hazaszállítja. A közösségi ítélkezési gyakorlat által nyújtott értelmezés szerint e rendelkezés eredménykötelezettséget ró az államokra, amely magában foglalja annak biztosítását, hogy a szervezett utazáson részt vevő fogyasztó tényleges védelemre jogosult a szervezők fizetési képtelenségének és csődhelyzetének kockázatával szemben, különösen pedig arra, hogy a befizetett összeget számára visszatérítsék, őt pedig hazaszállítsák.
3. Az ezt követő 8. cikk lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy szigorúbb intézkedéseket fogadjanak el, amennyiben ezek nagyobb védelmet nyújtanak a fogyasztó számára.
4. A jelen ügyben a szóban forgó olasz szabályozás célja, a tagállami kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás során a nemzeti hatóságok által eljuttatott információk szerint, az, hogy az állami költségvetés számára biztosítsa a fogyasztóknak kifizetett összegek visszatérítését, vagyis hogy az állam pénzügyi érdekeit védje ahelyett, hogy a szervezett utazáson részt vevő fogyasztók számára biztosítsa nagyobb védelmet.
5. Jóllehet a Bizottság megérti Olaszország azon érdekét, hogy biztosítsa a garanciaalap zökkenőmentes és kiegyensúlyozott működését, elősegítve ezen utóbbi kártérítését a szervezővel szemben, úgy véli ugyanakkor, hogy ez az intézkedés, amely jogvesztő határidőt állapít meg az alap fellépése iránti kérelem benyújtására, olyan feltételt vezet be, amely alkalmas arra, hogy megfossza a fogyasztót a 90/314 irányelv által biztosított jogoktól.
6. Igaz, amint azt az olasz hatóságok állítják, hogy a fogyasztó az alap fellépése iránti kérelmét benyújthatja, amint tudomására jut egy olyan körülmény, amely a szerződés végrehajtását akadályozhatja. Az ezen lehetőségre történő hivatkozáshoz mindazonáltal az szükséges, hogy ezen, szóban forgó körülményekről tudomása legyen. Márpedig, ha ki is zárjuk azokat az eseteket, amikor az utazás szervezőjének csődhelyzete nyilvánvalóan ismerhető, lévén az deklaratív ítélettel kerül megállapításra, az esetek legnagyobb részében a fogyasztó nem ismeri az említett gazdasági szereplő pontos vagyoni helyzetét. Érthető tehát, hogy e gazdasági szereplőhöz fordul elsőként a befizetett összeg visszatérítése iránt, és levelet, esetleg fizetési felszólítást majd végül fizetési meghagyást küld. Ily módon előfordulhat, hogy a 349/1999 miniszteri rendelet 5. cikkében előírt három hónapos határidő jócskán lejárt már a garanciaalap fellépése iránti kérelem benyújtásának időpontjában, aminek az a következménye, hogy megfosztja a fogyasztót a befizetett összeg visszafizetésére vonatkozó jogától.

7. A jelen eljárás során megállapított kötelezettségzegés orvoslása céljából az olasz hatóságok kijelentették először azt, hogy az alap fellépése iránti kérelem benyújtására rendelkezése álló határidőt tizenkét hónapra akarják meghosszabbítani, majd pedig azt, hogy hatályon kívül kívánják helyezni.
8. Az Olasz Köztársaság Hivatalos Lapjában közvetlenül a potenciális érdekeltek tájékoztatása céljából közzé is tettek egy közleményt arról, hogy az említett határidő hatályon kívül helyezéséig a fogyasztók védelmének biztosítása céljából a garanciaalap fellépése iránti kérelmek bármikor benyújthatók.
9. A Bizottság azon az állásponton van, hogy ezen intézkedések, noha a megállapított kötelezettségzegés következményei orvoslásának dicséretes kísérletét valósítják meg, nem elegendők azon kockázat kiküszöbölésére, hogy a szervezett utazáson részt vevő fogyasztók elveszítsék a szervező fizetésektelensége esetén a tényleges védelemhez való jogukat.
10. A jogbiztonság teljes garantálása érdekében, lehetővé téve a magánszemélyek számára, hogy megismerjék jogaikat azok teljes terjedelmében és azokat a bíróságok előtt érvényesíthessék, valamely irányelv rendelkezéseit hatékonyan, specifikusan és vitathatatlan egyértelműséggel kell végrehajtani, nem pedig egyszerű igazgatási gyakorlatok által, amelyek a nemzeti közigazgatási szerv mérlegelésének függvényében módosulhatnak.
11. Az, hogy az olasz jogrendben egymás mellett létezik egyrészt egy olyan, formálisan hatályon kívül soha nem helyezett rendelkezés, amely három hónapos jogvesztő határidőt ír elő az alap fellépése iránti kérelem benyújtására, másrészt a közigazgatási szerv azon közleménye, amely felszólítja az érdekelteket arra, hogy e határidőtől tekintsenek el, nyilvánvaló bizonytalansági helyzetet eredményez a szervezett utazáson részt vevő fogyasztók számára.

(¹) A szervezett utazási formákról szóló, 1990. június 13-i 90/314/EGK tanácsi irányelv (HL L 158., 59. o.; magyar nyelvű kiadás 13. fejezet, 10. kötet, 132. o.)

A Symvoulio tis Epikrateias (Görögország) által 2009. április 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — „Enosi Efopliston Aktoploias”, „ANEK”, „Minoikes Grammes”, „N.E.Lesbou”, „Blue Star Ferries” kontra Ypourgos Emborikis Naftilias

(C-122/09. sz. ügy)

(2009/C 141/52)

Az eljárás nyelve: görög

A kérdést előterjesztő bíróság

Symvoulio tis Epikrateias

Az alapeljárás felei

Felperesek: „Enosi Efopliston Aktoploias”, „ANEK”, „Minoikes Grammes”, „N.E.Lesbou”, „Blue Star Ferries”

Alperes: Ypourgos Emborikis Naftilias

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) „Az EK 10. cikk második bekezdése és az EK 249. cikk második bekezdése értelmében: i) a szolgáltatásnyújtás szabadsága elvének a tagállamokon belüli tengeri fuvarozásra (tengeri kabotázs) történő alkalmazásáról szóló, 1992. december 7-i 3577/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 364.) alkalmazása alól való, ugyanezen rendelet 6. cikkének (3) bekezdésében Görögország vonatkozásában előírt átmeneti mentesség időtartama alatt, 2004. január 1-jéig a görög jogalkotónak tartózkodnia kellett-e a 3577/92 rendelet 2004. január 1-jétől és ezen túl Görögországban történő teljes és hatékony alkalmazását súlyosan veszélyeztető rendelkezések elfogadásától; ii) joga van-e a magánszemélyeknek, hogy a szóban forgó rendeletre hivatkozzanak a célból, hogy vitassák a görög jogalkotó által 2004. január 1-je előtt elfogadott olyan rendelkezések érvényességét, amelyek súlyosan veszélyeztetik e rendelet teljes és hatékony alkalmazását Görögországban 2004. január 1-jét követően?”
- 2) „Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén, amennyiben 2004. január 1-jétől súlyosan veszélyeztetett a 3577/92 rendelet teljes körű alkalmazása Görögországban azon okból, hogy a görög jogalkotó 2004. január 1-je előtt olyan kimerítő és állandó jellegű rendelkezéseket fogadott el, amelyek nem írják elő, hogy 2004. január 1-jétől kezdve hatályukat veszítik, és ellentétesek a 3577/92 rendelet rendelkezéseivel?”
- 3) „Az első és a második kérdésre adott igenlő válasz esetén, a 3577/92 rendelet 1., 2. és 4. cikke lehetővé teszi-e olyan nemzeti rendelkezések elfogadását, amelyek értelmében a hajótulajdonosok csak meghatározott, a jogterületen hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság által évente kijelölt útvonalakon nyújthatnak tengeri kabotázs szolgáltatást, egy olyan engedélyezési rendszer keretében kibocsátott előzetes hatósági engedély birtokában, amely a következő jellemzőkkel rendelkezik: i) a szigeteket kiszolgáló valamennyi útvonalra vonatkozik, különbségtétel nélkül, ii) a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságoknak lehetőségük van, hogy elfogadjanak egy hajó meghatározott útvonalon történő forgalomba helyezésének engedélyezése iránti kérelmet, mérlegelés útján, az alkalmazott kritériumok előzetes meghatározása nélkül, egyoldalúan módosítva a kérelemnek a járatsűrűsége, a szolgáltatás felfüggesztésének időtartama és a béletre vonatkozó elemeit?”
- 4) „Az első és a második kérdésre adott igenlő válasz esetén, az EK 49. cikk értelmében a szolgáltatásnyújtás meg nem engedett korlátozásának minősül-e az a szabályozás, amely előírja, hogy az a hajótulajdonos, aki számára a közigazgatási szerv a hajó meghatározott útvonalon történő forgalomba helyezésére vonatkozó engedélyt adott ki (kérelmét eredeti formájában elfogadva, vagy ennek egyes elemeit a hajótulajdonos beleegyezésével módosítva), főszabály szerint köteles a szóban forgó útvonalon a szolgáltatást megszakitás nélkül nyújtani egy éves időszakon keresztül, és e szolgáltatás megkezdése előtt, e kötelezettség teljesítésének biztosítékaként, köteles garancialevelet letétbe helyezni, amely biztosíték teljes vagy részleges behajtására akkor kerül sor, ha e kötelezettséget nem megfelelően, vagy egyáltalán nem teljesítették?”